

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 112

Mình trần, Kỳ Sĩ luyện Ma đao

Kỳ Dao nói:

- Vậy Kỳ ca vào sau, không ai hô hoán nữa đâu.

Thiết Kỳ Sĩ gạt đầu, nhìn hai cô vào động rồi tự nói một mình:

- Bà lớn của mình hách quá!

Giữa lúc ấy bỗng thấy trên không, ánh vàng lấp loáng. Một con chim sắc vàng xông thẳng tới phía chàng nhanh như chớp.

Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy cả kinh vội lui vào cửa động.

Khinh công của chàng đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, nhưng con chim kia còn mau lẹ hơn. Nó vọt tới trước mặt khiến chàng giật mình kính hãi.

Nhưng lạ thay! Không phải nó tấn công mà là nó đậu xuống vai Thiết Kỳ Sĩ réo lên mấy tiếng quang quác.

Thiết Kỳ Sĩ thấy thân điều đậu lên vai. Chàng hiểu ngay tự nhủ:

- Đúng là con Kim ô rồi!

Chàng lại thấy chim không có vẻ thù nghịch với mình mới yên dạ. Nó cũng lớn bằng con quạ thường. Cặp mắt đỏ lác liên không ngớt. Chàng cất tiếng nhẹ nhàng hỏi:

- Kim ô! Kim ô! Người qui phục ta rồi phải không?

Kim ô gạt đầu luôn mấy cái dường như hiểu tiếng người. Thiết Kỳ Sĩ vừa kinh dị vừa cao hứng muốn reo lên. Nhưng chàng lại nghĩ thầm:

- Tạm thời ta chưa cho hai cô biết vội. Ở đây không có người ngoài, sao ta không ở hưởng thụ mấy bữa nữa?

Chàng liền nhìn Kim ô nói:

- Kim ô! Người đã qui phục ta, vậy người cứ đi chơi. Khi ta ra đi, người cứ ngắm ngắm theo dõi, nhưng chớ để người ngoài ngó thấy.

Kim ô nghe nói réo lên một tiếng rồi lập tức vọt ra khỏi động chớp mắt đã mất hút. Nó bay nhanh hơn cả điện chớp.

Thiết Kỳ Sĩ liệu chừng hai cô tắm xong rồi, toan trở gót vào động. Nhưng chàng vừa xoay mình, một mảnh gỗ từ trên rơi xuống. Chàng sinh lòng nghi hoặc liền cúi xuống lượm lên thì thấy trên mảnh gỗ có chữ, nhưng không phải dao khắc mà là móng tay vạch vào. Chàng nhìn lại lẩm nhẩm đọc:

"Bạch ma, Huỳnh sát cùng vào Tây Cương. Hai đảng Ôn Ngưu, Phong Mã đều qui thuận dưới cờ. Trong võ lâm sắp phát sinh vạ lớn. Quần hùng ở Trung Nguyên khó lòng tránh khỏi kiếp nạn"

Chàng thấy chuyện này bất giác giật mình kinh hãi.

Đột nhiên chàng nghĩ tới đây là con Kim ô dùng mỏ khắc chữ. Chẳng những nó hiểu tiếng người mà còn biết khắc chữ mới thật thần kỳ!

Thiết Kỳ Sĩ thu cất mảnh gỗ rồi tự nhủ:

- Không ngờ con Kim ô trong đoạn thời gian này lại thám được tin tức trọng đại kinh người!

Bạch ma cùng Huỳnh sát là cái gì. Thiết Kỳ Sĩ không hiểu. Chàng cúi đầu vào động, ngắm nghĩ không tìm được đáp án, lại không muốn cho hai cô biết ngay sợ phai lạt hứng thú.

Hai cô ở trong động trông ngóng vừa thấy chàng vào đồng thanh hỏi:

- Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp:

- Không có chi cả.

Kỳ Dao hỏi:

- Vậy mà sao bây giờ Kỳ ca mới vào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tiểu huynh thấy thời gian chưa lâu mấy.

Kỳ Dao đành hắng nói:

- Gần nửa giờ rồi:

Nàng trở giếng nước nói tiếp:

- Tắm lệ đi! Chúng ta còn vào thạch thất chứ.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Hai vị hãy ra ngoài động canh giữ. Trong này e rằng không được an toàn.

Hư Vô Ngọc Nữ khẽ hỏi:

- Nhất định Kỳ ca đã phát giác ra chuyện gì phải không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Bây giờ không cần hỏi. Sáng mai chúng ta thượng lộ rồi.

Kỳ Dao hỏi gặng:

- Sự thực đã phát sinh ra chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ trịnh trọng đáp:

- Đã bảo đừng hỏi nữa. Hết đêm nay sẽ cho hay.

Hai nàng thấy tình hình khác lạ liền chạy ra ngoài. Tới cửa động Kỳ Dao nhìn Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Mọi tử! Nhất định có chuyện bất thường xảy ra. Suốt đời y không khi nào lộ vẻ nghiêm trọng như bữa nay là vì duyên cớ gì?

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi lại:

- Sáng mai ra đi mà chưa bắt được Kim ô thì làm thế nào?

Kỳ Dao đáp:

- Nếu là việc nhỏ thì chúng ta có thể nói giỡn với y. Nhưng gặp đại sự chúng ta không nên phản đối. Y bảo sáng mai đi mình cứ đi theo, chẳng có Kim ô thì thôi.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Chẳng lẽ còn việc nghiêm trọng hơn hai đảng Ôn Ngưu, Phong Mã?

Kỳ Dao hỏi lại:

- Chúng ta thử điều tra trên đảo xem, được không?

Hư Vô Ngọc Nữ gật đầu đáp:

- Chỉ lo sự tình chẳng phải phát sinh ở trên đảo. Không thì y còn lòng dạ nào mà tắm rửa?

Hai nàng vừa nói chuyện vừa đi điều tra khắp chỗ nhưng chẳng thấy chi hết.

Đi tới mặc bắc Trạch đảo, Hư Vô Ngọc Nữ trở vào chỗ cao nhất nói:

- Kỳ thư! Kỳ thư đã lên đó chưa, coi thật giống đỉnh cây tháp.

Kỳ Dao đáp:

- Ta chưa lên. Không hiểu trên đó hình trạng thế nào?

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- E rằng trên đó chỉ đủ chỗ cho một người đứng.

Kỳ Dao tranh tiên nhảy vọt lên như tên bắn. Đồng thời nàng hô:

- Muội tử! Muội tử thông thả bay lên. Thử coi trung gian có chuyện gì chẳng?

Hư Vô Ngọc Nữ theo lời nhảy lên. Cứ cách vài trượng lại dừng bước để tra xét kỹ càng. Khi gần tới đỉnh, bỗng nghe Kỳ Dao gọi:

- Muội tử lên đây mau! Trên ngọn tháp có một bộ xương khô ngồi ở trong động.

Hư Vô Ngọc Nữ nghe nói sững sốt nhảy lên coi thì quả trên nóc có một huyết động hình như Phật toà, nhưng trong chỉ có một bộ hài cốt vẫn chưa tan rã. Nàng tỉnh ngộ hỏi:

- Thư thư! Đây là Vạn Cổ Thần Ma ngồi tịch phải không?

Kỳ Dao hỏi lại:

- Trong tay bộ cốt hài cầm vật gì đó?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Coi giống một thanh đao nhỏ, lại tựa hồ tấm lệnh bài.

Kỳ Dao nói:

- Để ta lấy ra coi. Trên chuôi đao dường như có rất nhiều kỳ châu giắt vào.

Nàng vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy thanh đao thì đột nhiên vang lên những tiếng rào rào. Bộ xương rời rạc rớt xuống. Nàng thở dài lẩm bẩm:

- Tội nghiệt! Tội nghiệt! Ta làm sao thi hài lão đổ xuống rồi.

Nàng nhìn lại thanh đao thấy chuôi nạm ba trái kỳ châu, bảo quang lấp lánh chia ra làm ba màu xanh, đỏ, tía. Thân đao chưa rỉ, ánh sáng loé ra bốn phía.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi la lên:

- Đúng là thanh bảo đao!

Kỳ Dao hỏi:

- Sao biết?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Chuôi đao có khắc bốn chữ "Vạn cổ ma trủy".

Kỳ Dao nghe nói cầm lấy coi lại quả có khắc bốn chữ cổ tự đó, cả mừng reo lên:

- Bộ xương này đúng là Vạn Cổ Thần Ma. Lạ ở chỗ sao lão không ngồi trong đan thất hóa thân mà lại tới đây? Thanh đao này không hiểu cách sử dụng thế nào?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- A Kỳ rất tinh quái. Cứ đưa cho y là thu được hiệu quả.

Kỳ Dao cười nói:

- Cha cù lần đó lại thêm một bà vợ tri kỷ.

Hai người từ trên ngọn núi nhảy xuống, toan về thẳng động, không ngờ Hư Vô Ngọc Nữ bỗng thấy bóng người thấp thoáng ở đằng xa. Nàng giật mình kinh hãi la lên:

- Chẳng lẽ A Kỳ ra kiếm bọn ta?

Kỳ Dao hỏi:

- Cái gì?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Có người lướt qua mé bên.

Kỳ Dao kinh hãi hỏi:

- Muội tử có nhìn rõ không?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Không lẽ tiểu muội hoa mắt. Nếu chẳng phải A Kỳ thì là người ngoài lên đảo. Chúng ta chạy mau về báo cho y biết.

Kỳ Dao vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Nếu là người ngoài thì nhân vật này bản lãnh ghê gớm lắm!

Hai nàng chạy vội về cửa động ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ cũng từ ngoài đi vào. Kỳ Dao nghi ngờ vội gọi:

- A Kỳ! Có phải A Kỳ vừa đi qua không?

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói quay lại cười đáp:

- Các cô đi đến địa phương nào? Ta chờ ở cửa động lâu quá?

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- A Kỳ cứ ở cửa động thôi ư?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại:

- Làm sao? Các cô đã thấy gì? Ta chưa rời khỏi cửa động đến mười trượng.

Kỳ Dao kinh hãi nói:

- Thế thì có người ngoài đến rồi. Ngọc muội ngó thấy một bóng đen.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tạm thời để mặc kệ họ. Chờ họ tiến vào động sẽ tính. Đồng thời dù họ có hiểu được Ngũ hành bát quái trận nhưng cũng chưa hiểu được cấm chế. Chúng ta vào trong thạch thất đi.

Kỳ Dao trong dạ lo âu nói:

- Họ đã hiểu trận thức thì cũng có thể khám phá được cấm chế.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi:

- Kỳ muội cho là nghiêm trọng lắm ư? Ta đã tiến vào trận rồi mà có khám phá ra được cấm chế ngay đâu?

Kỳ Dao dẫn hai người đến chân vách đá, miệng niệm mấy câu rồi quay lại nói:

- Theo tiểu muội về phía trước. Các vị nhắm mắt lại đừng có mở ra.

Hai người theo lời đi phía vách đá mà lạ thay không đụng vào vách. Lại nghe Kỳ Dao hô:

- Mở mắt ra! Chúng ta tiến vào rồi!

Hai người mở mắt ra nhìn thấy mình đã ở trong thạch thất. Đồng thời cửa đá cũng không còn, nhất thiết nhìn rõ hết mọi vật bên ngoài. Nào giếng đá, nào Kim liên hoa bày ra trước mắt.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi:

- Chưa đóng cửa lại ư?

Kỳ Dao cười đáp:

- Nguyên cửa phòng không phải là cửa vì không có cánh. Người đứng ngoài coi như một từng vách đá chẳng thấy cửa ngõ chi hết. Bây giờ Kỳ ca ra rồi không thể vào được nữa. Thế mới tuyệt diệu!

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Có phải vừa rồi thư thư niệm thần chú không?

Kỳ Dao đáp:

- Đó là chú mở cấm chế của Vạn Tử Thần Ma. Ban đầu tiểu muội cũng không tin tà thuật nhưng sự thực rất huyền diệu.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Các cô thật là con nít. Kiếm thuật cũng là võ thuật. Phi kiếm là kiếm thuật tốt cao, có điều tâm pháp và khẩu quyết khác nhau mà thôi.

Kỳ Dao đột nhiên lấy thanh bào ở trong tay bộ cốt hài đưa ra nói:

- A Kỳ! Bọn tiểu muội đến chỗ Vạn Cổ Kỳ Ma ngồi hóa thân lấy được thanh đao này ở trong tay bộ cốt hài. A Kỳ thử coi nó có diệu dụng gì không?

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói kinh hãi hỏi lại:

- Ở chỗ nào?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Ở ngọn núi trên đảo này.

Thiết Kỳ Sĩ coi kỹ một lúc, nét mặt lộ vẻ cao hứng cười đáp:

- Vạn cổ Ma Đao mà lọt vào tay ta thì sẽ thành con người nửa chính nửa tà. May mà thanh đao này không lọt vào tay bọn tà môn.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Trong thanh đao có gì lạ không?

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp:

- Hai đảng Ôn Ngưu, Phong Mã định tìm đến đảo này ai cũng bảo vì mục đích kiếm Kim ô và Kim liên hoa mà, ha ha, thực ra để kiếm thanh Vạn cổ thân ma bảo đao này. Nếu hai cô không ngẫu nhiên lấy được thì chẳng những mình không hiểu mục đích của tà môn mà lại lỡ mất thanh đao. Bóng đen kia Ngọc muội vừa ngó thấy chắc là kẻ đến tìm thanh đao này.

Kỳ Dao hỏi:

- A Kỳ ca đã phát giác ra chỗ thần bí về bảo đao rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chỗ áo diệu là ở chuôi đao. Bây giờ hai cô tạm thời đừng hỏi vội.

Kỳ Dao đột nhiên đẩy Hư Vô Ngọc Nữ về phía Thiết Kỳ sĩ cười khanh khách nói:

- Đêm không còn sớm nữa. Tiểu muội ra ngoài canh gác, các vị vào ngủ đi.

Đoạn lạng mình ra khỏi cửa.

Kỳ Dao vẫn bán khoán về bóng người lúc ban ngày. Nàng ra cửa động canh gác. Bây giờ đã sang canh hai, bên ngoài cũng tối đen như mực. Bầu không khí trên đảo càng tịch mịch, tuyệt không thấy động tĩnh chi hết. Sau chừng một giờ, bỗng nghe trong động có tiếng Hư Vô Ngọc Nữ hô hoán:

- Thư thư!

Kỳ Sao nghe tiếng quay lại thấy Hư Vô Ngọc Nữ nhảy xổ vào lòng. Về mặt hãy còn bẽn lẽn cô trách móc:

- Thư thư! Thư thư tệ quá!

Kỳ Dao khẽ vỗ vai hỏi:

- Sao muội tử không ngủ với y?

Hư Vô Ngọc Nữ thẹn thùng cười đáp:

- Y ngủ rồi. Tiểu muội không yên tâm về thư thư.

Kỳ Dao ôm chặt lấy cô nói:

- Cô thích không?

Hư Vô Ngọc Nữ nhõng nhẽo:

- Thích cái gì? Hấn như kẻ điên khùng.

Kỳ Dao cười nói:

- Đã lâu y không tiếp cận ta cùng Văn muội.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Thư thư! Trong thạch có đèn dầu thông. Tiểu muội thắp lên rồi, nhưng ra khỏi phòng không nhìn thấy ánh lửa.

Kỳ Dao đáp:

- Thuật cấm chế tuyệt diệu hết chỗ nói. Đáng tiếc ta chưa học được hết chỗ huyền ảo trong bộ âm ma.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Chúng ta về bầu bạn với y. Để một mình y trong thạch thất chắc là hiu quạnh.

Kỳ Dao cười đáp:

- Câu nói này mới xứng đáng là người vợ.

Hư Vô Ngọc Nữ bẽn lễn nói:

- Thư thư lại nói nhảm rồi. Không trách Văn muội bảo thư thư tệ lắm.

Kỳ Dao cười mát đáp:

- Hay quá! Ta nhường trương phu cho muội tử một phần lại còn bảo ta tệ thì thật là chó cắn Lã Động Tân.

Hai nàng vừa cười đi vào động, xuyên qua chỗ cấm chế thấy Thiết Kỳ sĩ đang ngồi xếp bằng, tay cầm thanh ma đao.

Kỳ Dao ngó thấy liền hỏi:

- Muội tử! Y ngồi dậy từ lúc nào?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Khi tiểu muội ra thì y còn ngủ.

Kỳ Dao nói:

- Y đang nhập định, ta đoán là hiện y ngẫm nghĩ để thấu triệt chỗ bí mật về bảo đao. Đồng thời y đang luyện công. Chúng ta mau giữ chỗ cấm chế, coi chừng bọn tà môn sấn vào.

Hai nàng ngồi xếp bằng xuống cửa thạch thất. Bốn mắt trừng trừng nhìn ra ngoài đến hai giờ mà Thiết Kỳ Sĩ cũng chưa tỉnh lại.

Giữa lúc ấy, Hư Vô Ngọc Nữ khẽ đụng Kỳ Dao nói thầm vào tai nàng:

- Bên ngoài có bóng người.

Kỳ Dao đáp:

- Ta không ngó thấy.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Nói khẽ chớ. Một bóng trắng đã lạng vào tới bên trái miệng giếng.

Kỳ Dao hỏi:

- Đã có cấm chế ngăn chặn thanh âm, bên ngoài không nghe rõ. Sao ta chẳng nhìn thấy gì?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Thư thư! Tiểu muội đã luyện thần công của Áo Hải môn, mục lực không giống thư thư.

Kỳ Dao tự nhận võ công mình thừa bằng Hư Vô Ngọc Nữ, nhưng đây không phải là vấn đề võ công khác biệt.

Nàng trịnh trọng dặn:

- Muội tử! Vậy phải coi chừng một chút.

Đột nhiên thấy ngoài cửa phát ra tiếng rú thê thảm. Đồng thời lại nghe Thiết Kỳ sĩ giục:

- Hai cô ra ngoài này!

Kỳ Dao kinh hãi hỏi:

- Làm sao y ra được?

Hư Vô Ngọc Nữ quay lại ngó không thấy Thiết Kỳ Sĩ ở trên giường, bất giác la lên:

- A Kỳ luyện thành công phu của Vạn Cổ Thần Ma rồi.

Kỳ Dao xông ra trước, thấy Thiết Kỳ Sĩ đứng bên một xác chết không khỏi kinh hãi hỏi:

- A Kỳ! A Kỳ biến hoá được rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ cả cười đáp:

- Không phải biến hóa. Đây là ta thi triển Vạn Cổ Thần Ma công để ra ngoài. Các cô thử coi xem người này lai lịch thế nào?

Hư vô Ngọc Nữ liền cùng Kỳ Dao điều tra kỹ càng xác chết rồi lắc đầu đáp:

- Người này không phải hạng tầm thường. A Kỳ đã thương hấn ở chỗ nào?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Hấn không có thương tích.

Kỳ Dao kinh hãi hỏi:

- Đánh chết người mà không có thương tích ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Các cô nên biết hấn chưa lộ nguyên hình. Ta chỉ đánh chết cái bóng của hấn. Đến khi xác người ngã ra mới biết là đàn ông.

Hư Vô Ngọc Nữ trịnh trọng hỏi:

- Hấn là người ở tà môn nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Người này chỉ vào hạng ba trong tà môn đó. Ta đoán hẳn đến để điều tra Vạn Cổ Thần Ma đao.

Kỳ Dao chợt ngó thấy chàng hãy còn mình trần trụi trực bất giác la lên:

- A Kỳ! Kỳ ca thử coi lại mình xem.

Thiết Kỳ Sĩ thản nhiên cười đáp"

- Ai bảo Phương muội không mặc áo cho ta lại đi kiếm Dao muội.

Hư Vô Ngọc Nữ thẹn quá cúi gầm mặt xuống gất lên:

- A Kỳ quả là con quỷ đại lãn.

Kỳ Dao liền quay vào thạch thất lấy quần áo cho Thiết Kỳ Sĩ mặc. Miệng nàng thóa mạ:

- Thật là hạng cù lẩn!

Thiết Kỳ Sĩ cười rộ đáp:

- Nếu ta mặc quần áo vào thì làm sao luyện nổi Vạn Cổ Thần Ma công? Dao muội không thể hiểu được chỗ ảo diệu bên trong.

Kỳ Dao không tin tăng háng nói:

- A kỳ càng ngày càng quá tệ, chẳng đứng đắn chút nào.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên kéo hai nàng đến bên mình khẽ nói:

- Đây là chuyện ngẫu nhiên. Vạn cổ thần ma công là một tâm pháp vô thượng. Khi luyện phải gần đàn bà mới thành công được. May sao may khéo là may. Ta mà chưa luyện thành ma công thì cái xác chết này đã kiếm chế chúng ta rồi. Chẳng những hẳn có thể tiến vào thạch thất mà còn giết được chúng ta nữa. Ta vừa tỉnh lại thì hẳn ở bên ngoài chuẩn bị phá cấm giới.

Kỳ Dao kinh hải la lên:

- Hú vía!

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Nguy hiểm đến nỗi ta không kịp mặc quần.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Chắc A Kỳ biết lai lịch hẳn rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ liền cầm mảnh gỗ đưa ra cho hai nàng coi rồi nói:

- Người này chắc là đồng đảng của tà môn ghi trên phiến gỗ này.

Hai người coi rồi. Kỳ Dao cả kinh hỏi:

- Bạch Ma, Huỳnh Sát là gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Ta cũng không hiểu. Tóm lại vụ này nghiêm trọng phi thường!
Mảnh gỗ Kim ô lưu lại nói không minh bạch.

